

**ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ
ΟΤΙ ΕΚΑΜΕΣ ΘΑ ΛΑΒΗΣ**

Όπως θά φερθήτε στους γονείς σας στα γηρατειά τους, έτσι θά φερθούνε και σε σας τα παιδιά σας, όταν θά γεράσετε.

Αυτό φαίνεται και από την παρακάτω αληθινή ιστορία:

Στον παλιόν καιρό ζούσε ένας πλούσιος κτηματίας. Ο άνθρωπος αυτός είχε μέσα στο σπίτι του τόν πατέρα του, γέρο πειά και άρρωστο, και χωρίς να συλλογίζεται ότι απ' αυτόν είχε κληρονομήσει τ' αμπέλι, τα χωράφια και τὰ ζώα του, τόν είχε παραπεταμένο σ' ένα κατώγι, τού έδινε να τρώη ένα ξεροκόμματο και λίγη νερόβραστη σούπα, και τόν έβριζε διαρκώς με τόν χειρότερο τρόπο.

Στο τέλος, ο δύστυχος πατέρας, που δέν μπορούσε πειά να υποφέρη τὸ μαρτύριο αυτό, ζήτησε απ' τόν γιό του να τόν στείλῃ στο γηροκομείο, πού ήταν εκεί κοντά, με τήν ελπίδα πὸς εκεί τούλάχιστον δέν θάκουγε διαρκώς βρισιές και ειρωνείες.

Ο γιός άκουσε με χαρά τήν παράκλησι του πατέρα του και χωρίς να χάση, ούτε στιγμή, τόν μετέφερε στο γηροκομείο.

Ο καυμένος ο γέρος όμως, είδε πὸς κι' εκεί, δέν είχε περισσότερη περιποίησι απ' τὸ σπίτι του γιου του. Για κρεβάτι και για στρώμα, τού είχαν δώσει ένα σωρό από ξερό χορτάρι.

Γι' αυτό, ύστερα από λίγες μέρες παράγγειλε στο γιό του να τού στείλῃ δυο σεντόνια για να σκεπάζῃ τὸ χορτάρι τῆς στρωμνῆς του.

Ο γιός του τότε, διάλεξε τὰ πιὸ παλιά, τὰ πιὸ τριμμένα σεντόνια του σπιτιού του, έπειτα φώναξε τὸ παιδί του και τού τὰ έδωσε λέγοντας:

— Πάρ' τα αυτά, και πήγαινε και δώσ' τα αὐτουνοῦ του γέρο-παραπονιάρη του παππού σου, στο γηροκομείο.

— Καλά, πατέρα, είπε τὸ παιδί, κι' έφυγε.

Καθὼς όμως έβγαινε, έκρυψε τὸ ένα απ' τὰ δυο σεντόνια σε μιὰ γωνιά, πίσω απ' τήν πόρτα. Ο πατέρας του τὸν είδε και γι' αυτό, όταν ο μικρὸς γύρισε απ' τὸ γηροκομείο, τὸν ρώτησε:

— Γιατί, παιδί μου, δέν τὰ πήγες και τὰ δυο σεντόνια, πού σου δώσα στον παππού σου, αλλά έκρυψες τὸ ένα πίσω απ' τήν πόρτα;

— Τὸ έκρυψα, τὸ ἀποκρίθηκε

τὸ παιδί με σκληρὴ ἀφέλεια, για να τὸ χρησιμοποιήσω ἀργότερα, στέλνοντάς το σ' εσένα, όταν θά γεράσης και θά σε θάλω στο γηροκομείο, όπως έκανες και σὺ στον πατέρα σου!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

**ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
Ο ΗΛΙΟΣ, Ο ΑΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΥΟ**

Ένας διαβάτης ἀπάντησε μιὰ μέρα στο δρόμο, τὸν Ἡλιο, τὸν Ἀέρα και τὸ Κρύο και τούς καλημέρισε:

— Για ποιὸν ἀπὸ ὅλους τάχα είπε τήν καλημέρα; ἄρχισαν να λένε ο ένας στον άλλον οί τρεῖς σύντροφοι.

— Για μένα, φυσικά, είπε ο Ἡλιος, γιατί φοβάται μή τὸν κάψω...

— Έχεις λάθος, είπε τὸ Κρύο. Τήν είπε για μένα, επειδὴ με φοβάται περισσότερο.

— Μὴ μαλλώνετε άδικα, πρόσθεσε ο Ἀέρας, γιατί έμένα μονάχα καλημέρισε

Τέλος άρχισαν κ' οί τρεῖς να φωνάζουν δυνατά και να βρίζουν ο ένας τὸν άλλο, έπιμένοντας καθέννας στη γνώμη του.

— Τέλος πάντων σε τί θά μᾶς ὠφελήσουν ἡ φιλονεικίες, είπε ο Ἀέρας. Δέν πάμε καλύτερα να ρωτήσουμε τὸν ἴδιο σε ποιὸν είπε τήν καλημέρα;

Ἀμέσως έτρεξαν πίσω απ' τὸ διαβάτη, τὸν έπιασαν, και ζήτησαν να τούς λύση τήν ἀπορία τους.

— Τὸν Ἀέρα καλημέρισα, ἀ-

πάντησε εκείνος. — Πολὺ καλά, είπε ο Ἡλιος γεμάτος θυμὸ Τώρα όμως δέν θά μου ξεφύγῃς. Θά σε κάψω με τίς ἀκτίνες μου και τότε θά με θυμηθῆς.

— Μὴ φοβάσαι, καθόλου, τού είπε ο Ἀέρας. Δέν έχεις να πάθῃς τίποτα απ' αὐτόν, γιατί μόλις θελήσῃ να σε κάψῃ, θ' άρχίσω εγὼ να φυσῶ και θά σε δροσίω με τήν πνοή μου.

— Ναί, αλλά δέν σκέφθηκες πὸς εγὼ θά σε παγώσω; πετάχτηκε τότε και είπε τὸ Κρύο...

— Μὴν άνησυχῆς ἀπὸ τέτοια λόγια, φίλε μου, ἀποκρίθηκε πάλι ο Ἀέρας. Μόλις τὸ Κρύο δείξῃ πὸς θέλῃ να σε πειράξῃ,

εγὼ άμέσως θά πάψω να φυσῶ κι' έτσι δέν θάχῃς κανένα φόβο. Βλέπεις λοιπὸν οτι κανένας δέν μπορεί να σου κάνῃ κακὸ μόνος του; Μονάχα ένωμένοι είμαστε ισχυροί.

Ο μῦθος δηλοῖ — παιδί μου — οτι στη ζωὴ αὐτὴ τὴ δύναμι τὴ χαρίζει ἡ ένωσις, ἡ ὁμόνοια, ἡ συνεργασία.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Όσο να σημαδέψῃ τὸ (πουλι ο κυνηγός, τὸν πέτυχε αὐτὸ ἀπάνω (στο κεφάλι, — ἦταν ο θλάμης και ὀλίγον τι στραβὸς — και με τήν κοτσουλιά του (τὸν έκανε σε χάλι!..

— Και για ποιὸν λόγο διώχθηκαν απ' τὸν παράδεισο;

— Γιατί... δέν πλήρωναν τὸ νοίκι τους...

***

— Γιατί, μικρὴ μου Λουίζα φέρᾳς τὰ γάντια σου και παίζεις πιάνο;...

— Φοβάμαι μή ξυπνήσω τὸ μωρό, μαμά...

***

Ἡ μαμά. — Τοτό, σήμερα σε χρειάζομαι στο σπίτι. Πήγαινε να πῆς τῆς δασκάλας σου, οτι δέν θά μείνῃς στο μάθημα, γιατί έχεις δυο μικροὺς ἀδελφούς και πρέπει να μείνῃς μαζί τους...

Ο Τοτός. — Θά τῆς πῶ, πὸς έχω μόνον ένα ἀδελφὸ!....

Ἡ μαμά. — Γιατί; Ο Τοτός. — Τὸν άλλον θά τὸν φυλάξω για τήν έρχομένη έβδομάδα!...

***

Ο δάσκαλος. — Ποιὰ εἶνε τὰ δόντια εκείνα που θγαίνουν στο στόμα μας τελευταία;

Ο μικρὸς Μπόμπης. — ...Τὰ χαλασμένα, κύριε!...

***

Ο μπαμπᾶς. — Για δνόμασε μου, μικρὴ μου Σοφία, ένα ἀντικείμενο διαφανές;

Ἡ μικρὴ Σοφία. — (Υστερα ἀπὸ λίγη σκέψῃ)... Μιὰ κλειδωνιά, μπαμπᾶ!...

**ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΕΥΘΥΜΕΣ
ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ**

— Ο μπαμπᾶς μου, ἄμα του θγάξῃ κανεις τὴ γλώσσα του, τού δίνει ένα μπάτσο.

— Ο δικός μου όμως, ἄμα του θγάξῃ κανεις τὴ γλώσσα του, τού παίρνει ἕκ α τὸ δραχμές!...

— Και τί δουλειά κανει ο μπαμπᾶς σου;

— Εἶνε γιατρός!...

Στις ἐξετάσεις:

— Ποιοί ἦσαν οί πρώτοι άνθρωποι;

— Ο Ἀδάμ και ἡ Εῦα, ἀπαντᾶ ένας μαθητῆς.

**ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ
ΜΑΡΤΙΟΣ**

Μάρτης! Έξω ἡ μουμουραί (Έξω ἡ κακομοιριά Ρίξτε απ' τὰ παράθυρά σας τίς (σπασμένες σας κανάτες. Νά! Πρασίνισαν οί κάμποι! Τρέ- (ξτε στο θουνό, παιδιά, και γεμίστε τήν ποδιά με βιολέττες μυρωδάτες.

***

Μάρτης! Μάρτης! Τί λιακάδα! (Πάει ἡ μαύρη συνενεφιά! "Άκουσε! μέσ' στα λαγκάδια (περδικούλες κακαρίζουν! 'Ανασταίνεται ο κόσμος! Τι (ζωή! Τί ζωγραφιά! και με πόσην εὐμορφιά ἡ πορτοκαλιές ἀνθίζουν.

***

Μάρτης! Μάρτης! Κι' αν θυ- (μῶνη που και που καμμιὰ (φορὰ τὸ πρωι αν κυτσοφιάση μᾶς (γελά τὸ μεσημέρι και τὰ χελιδόνια φέρνει, που (μᾶς λέγουν ζωηρά: ἡ Λαμπρὴ — ὦ, τί χαρά! ἦρθε και τὸ καλοκαίρι!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ